

Ольга Яблонська

Україна, Луцьк

“Великі роковини” І. Франка: інтертекстуальність як засіб вираження національної ідеї

У статті простежується вагомість національної ідеї у контексті української літературної традиції. Охарактеризовано суголосність державотворчих прагнень І.Котляревського, Т.Шевченка, П.Куліша, І.Франка, Лесі Українки та інших. Проаналізовано структурні особливості “Великих роковин” І.Франка, зокрема інтертекстуальність і діалогічність, розглядається специфіка паратекстуальності, метатекстуальності та архітекстуальності. Вказується на відкритість цитування, використання “чужого тексту” у творі І.Франка.

Ключові слова: інтертекстуальність, цитування, алюзія, культурно-історичний контекст, літературна традиція, національна ідея.

Yablonska O.V. “Velyki Rokovyny” (“Great Anniversary”) by I.Franko: Intertextuality as Mean of Expressing National Idea

The article traces the significance of the national idea in the context of Ukrainian Literary tradition. Consonancy of statesmanly aspirations of I.Kotlarevsky, T.Shevchenko, P.Kulish, I.Franko, Lesya Ukrainka and the others are characterised. The structural peculiarities of “Velyki Rokovyny” by I.Franko, particularly. The intertextuality and dialogues are analyzed, the specificity of paratextuality, metatextuality and architextuality are studied. The openness of citations, utilization of «an alien text» in I.Franko’s work are pointed at.

Key Words: intertextuality, citation, allusion, cultural-historical context, literary tradition, national idea.

Розмежованих кордонами імперій українців об’єднав ювілейний 1898 рік. По обидва боки Збручу з гордістю святкували століття національної літератури, започаткованої “Енеїдою” І.Котляревського. Тоді І.Франко писав: “На Україні,

як і в Галичині, той факт дає привід до гарних, хоч і скромних, ювілейних святкувань. У Полтаві, місті, де жив і помер Котляревський, цими днями було закладено наріжний камінь його пам'ятника, що має бути поставлений на кошти, зібрані з усієї Малоросії – російської і галицької. У Львові русинські товариства, за почином Наукового товариства імені Шевченка, готують поважну маніфестацію, що у поєднанні із з'їздом українсько-руських письменників має сприяти тіснішій організації літературного і просвітнього руху. І на літературному полі цей ювілейний рік відзначався вже кількома важливими виданнями. Наукове товариство імені Шевченка у Львові почало видавати “Літературно-науковий вісник”. Часопис цей здобув одразу таку популярність, що став першим поважним суто літературно-науковим часописом на українській Русі, який зумів і фінансово втриматись на власних ногах. До цього часу не міг жодний часопис подібного типу похвалитися таким успіхом. [...] На російській Україні відзначився цей ювілейний рік нещодавно виданим номером вельми поважного місячника “Киевская старина”, присвяченим майже винятково висвітленню письменницької діяльності батька нової української літератури – Івана Котляревського. Про перше критичне видання всіх його творів і подальший ряд праць, присвячених дослідженню його життя і творчості, оповіщено як на Україні, так і в Галичині” [12, 41, 74–75]. Треба пригадати також підготовлене тоді видання М.Пачовського “Сотні роковини народного письменства Руси-України. Памяти Івана Котляревского” (Львів, 1898) [7], в якому зацентовано: «як би не Котляревский та его писаня, то й письменство наше було би не пішло єдино розумною дорогою, – або ввійшло би було значно пізнійше на сю дорогу, коли би був хтось інший найшов сяі, хто би був его повернув так, як се зробив Котляревский. Для того память про Котляревского буде у нас вічна, а кождий Русин повинен з вдячністю згадувати его імя» [7, 63]. Живе народне слово, народна думка і національна самосвідомість вирізнені О.Колессою як провідні категорії української літератури в роботі «Столітє обновленої українсько-руської літератури. (1798–1898)» (Львів, 1898) [4, 27].

“Певна річ, – пише І.Франко, – столітні роковини нової української літератури будуть відсвятковані в усіх галицьких містах, де є українська інтелігенція, ба і в багатьох селах, де національна свідомість достатньо вже розвинулася, відзначатимуться вечірками, вічами, доповідями, концертами і театральними виставами” [12, 41, 75]. Таким прологом, говореним “перед ювілейною виставою “Наталки Полтавки” в пам’ять столітніх відродин української народності” є “Великі роковини” І.Франка.

М.Возняк нагадує: “В 1898 р., коли галицька Україна святкувала величаво столітє відродження української літератури, відсвяткувала вона й двацятьпятилітє літературної праці Франка” [2, 23]. Пригадаємо, що в тому ж році І.Франко опублікував у віденській газеті “Zeit” статтю про А.Міцкевича “Поет зради”, що викликало негативний резонанс серед польської громадськості.

“Головно заходом молодіжи, серед якої все мав і має Франко багато прихильників, – пише літературознавець, – приготовано в 1898 р. в його честь у Львові вечірницї з нагоди двацятьпятилітньої літературної діяльності Франка. Тоді й видано спис його творів до того часу, а спис самих заголовків того (ще не всього), що написав Франко, обіймає 128 сторін книжечки більшого формату, ніж видання тов. “Просвіти”” [2, 24]. Ювіляр промовив тоді сповідь: “Яко син селянина, вигодуваний твердим мужицьким хлібом, я почував себе до обов’язку віддати працю свого життя тому простому народові” [12, 31, 309].

І.Франко висловлює сподівання: “ювілейний рік істотно сприятиме пожвавленню національного і поступового руху, що великою мірою є наслідком якраз нової українсько-руської літератури, а масовий рух в свою чергу позитивно впливатиме на дальший розвиток літератури” [12, 41, 75].

Ідея державотворення є наскрізною у діалозі історичних епох, репрезентованих у “Великих роковинах” І.Франка не тільки соціальними типами (як-от: образ козака), а й І.Котляревським, Т.Шевченком. Невипадково І.Франко монолог Козака-невмираки починає цитуванням “Енеїди” І.Котляревського, наповнюючи паралель “Троя – Україна” не тільки історичним

контекстом, а й досягненням етнопсихологічних причин недержавності України. Принцип багатоголосся (М.Бахтін) динамічно виражає відношення до текстів класичної традиції, передусім І.Котляревського, Т.Шевченка. Тобто йдеться про взаємозв'язок усіх змістів, про діалогічні відносини між текстами усередині тексту, що відкриває внутрішню конфліктність тексту. Загальновідомо, що інтертекст – це місце перетинання різних текстових площин. Р.Барт писав: «...множинність Тексту зумовлюється не двозначністю складників його змісту, а так би мовити, просторовою багатолінійністю означників, з яких він зітканий (етимологічно «текст» означає «тканина»)» [1, 382]. Кожен текст є інтертекстом на різних рівнях у більш-менш пізнаваних формах: тексти попередньої культури і тексти навколишньої культури. І.Франко свідомо послуговується історичним екскурсом, який ще з часів романтизму був дієвим засобом нагадати недержавним українцям славні лицарські часи козацької України.

Засіб інтертекстуальності у творі І.Франка відбиває безперервний процес взаємодії українських текстів, об'єднаних ідеєю державності, її відродження. Включення в текст інших текстів чи їхніх фрагментів у вигляді цитат, алюзій, ремінісценцій контрастують за стилем із приймаючим текстом, як правило, в І.Франка вони виділяються на ритміко-інтонаційному рівні.

Акт співвіднесення текстових елементів – це метакомунікація, в процесі якого створюються метатексти. У творі І.Франка таким первинним текстом (прототекстом) є „Енеїда” І.Котляревського, поезія „трьох літ” Т. Шевченка, новий текст (інтекст) – „Великі роковини” І.Франка. Спосіб примикання метатексту до прототексту – полемічний; рівень примикання – явний (на початку твору) і ледь прихований (йдеться про твори Т. Шевченка).

За теорією Ж.Женнета [10.], власне інтертекстуальність – це „співприсутність” в одному тексті інших текстів (цитати, алюзії). Паратекстуальність – це відношення тексту до своєї частини (тут треба вказати на специфіку назви твору І.Франка). Метатекстуальність пояснює співвідношення з передтекстами певного тексту, це коментуюче посилання на свій предтекст (в І.Франка історіософічний коментар до „Енеїди”). В основі

гіпертекстуальності лежить пародійне перекодування джерел, що цитується (пастиш): у творі І.Франка Еней – “козак моторний” у **своїй зраді** (виділення наше.– О.Я.), він “вирвався з пожежі рідних хат; Не заперечу, вдався він проворний! Нехай тут гине, пропадає брат, Нехай тут матір шарпа ворон чорний, Нехай борців шматує й ріже кат, – Він рад, що врятував свої пенати, Тікає іншої шукати хати! П’ятами накивав від тебе, Нене! Лишив тебе у ранах, у крові! Із грудей вирвав серце насталене, А вткнув якесь собаче – і живи! І крикнув грімко: “Хлопці, гей до мене! Не буде тут роси вже, ні трави! Пропала Мати, ми ще цієї ночі Кидаймо трупа! Гей же, в світ за очі! Там жде нас краща доля, там печені Самі нам голубці влетять у рот! Хто хоче розкошів, жий в Карфагені! Хто хоче вивищитися над народ, І слави, й блиску, й злата повні жмені, – За мною в Рим! Там храм наш, там кивот! Що нам ті згарища! Забудьмо Трою! Власть, Рим і розкіш, Карфаген горою!”” [13, 39–40]. Архітекстуальність позначає жанрові зв’язки текстів (тут йдеться про ліро-епічну поему, власне про вагомість епічного начала).

Хоча “Великі роковини” І.Франка цілком витримані в народницькому каноні, все ж треба вказати на відкритість цитування, використання “чужого тексту” у цьому творі. Використання поезики одного твору в структурі іншого твору – це передусім творчий акт, у результаті якого народжуються нові якості. Авторське „Я” має при цьому вирішальне значення, спрямовуючи читача до розуміння певних інтертекстуальних інтерпретацій.

Ідея національного відродження, що так голосно прозвучала в “Енеїді” І.Котляревського, обумовила й І.Франкове звернення до цього твору. За словами І.Франка, “Писання Котляревського задля їх глибокої національності, простоти і при тій загальнолюдській доступності й зрозумілості не могли лишатися без впливу на відродження” [9, 274]. “Котляревський має винятковий вплив на своїх сучасників і на українську суспільність уже півтора століття не завдяки самому талантові й майстерності, – наголошував Є.Сверстюк.– І в “Енеїді”, і особливо і “Наталці Полтавці” та “Москалеві-чарівнику”, він утвердив високе почуття гідності, людської і національної гідності, без чого не

можна було б і думати про відродження культури пригнобленого й полонізованого краю.

Це розвинене почуття стало хребтом нової української літератури, що в більшій чи менш гострій одвертій формі завжди послідовно обстоювала добру славу і честь українського імені” [9, 274].

“Великі роковини” (1898) І.Франка, як і “На столітній ювілей української літератури” (1898) Лесі Українки уславлюють Т.Шевченка як поборника правди зневаженої нації. У “пролозі, говореному перед ювілейною виставою “Наталки Полтавки” в пам’ять столітніх відродин української народності” є перегуки з Шевченковими творами (“І мертвим, і живим...”, “Ой чого ти почорніло, зеленєє поле...”, “Розрита могила”, “До Основ’яненка”), окремими образами. Так, за Франковим рядком “...Тікає іншої шукати хати” [13, 39] вчувається “Нема на світі України, Немає другого Дніпра...” [14, 1, 250] (“І мертвим, і живим...”); у ремарці “Великого прологу” вказується: “...видно попалені села, поле вкрите трупом”, що асоціативно пов’язується з такими творами Т.Шевченка, як “І виріс я на чужині...”, “Ой чого ти почорніло...”; у творенні образу зруйнованої України (“Щоб той страшенний образ, наче шпін, Не вбився в серці і не пік віднині Страшніше пекла! [13, 40]) проступають особливості Шевченкової поезики (“Неначе цвяшок, в серце вбитий, Оцю Марину я ношу” [14, 2, 95] (поема “Марина”), образи з поезії “Якби ви знали, паничі...”).

Доцільно звернутися тут до твору Лесі Українки “Коли втомлюся я життям щоденним...” (1890). Ця поезія за особливістю композиції (зіставлення безрадісного минулого й вільного майбутнього, яке сприймається як реалії сучасного дня) типологічно споріднена з “Великими роковинами” І.Франка. Можна простежити суголосність окремих думок, аналогічних навіть у способі оформлення.

У Лесі Українки:

...Та й справді, світ сей був тоді темниця:

...Тоді війною звали братовбійство

Во ім'я правди, волі, віри, честі,
А кроволиття звалося героїзмом;
Убожеством там звали смерть голодну,
Багатством – награвані маєтки,
Простотою – темноту безпросвітну,
Ученістю – непевнеє блукання,
Бездушну помсту звано правосуддям,
А сваволлю деспотичну – правом.
Всім гордим-пишним честь була і слава,
Зневаженим-ображеним погорда [11, 57–58].

У творі І.Франка викривальна характеристика поспільства особливо гірко звучить у таких рядках:

...Що в інших ганьби знак –
Це ми приймаємо, як хліб насущний!
У інших ренегат – у нас добряк;
У інших підлий – в нас старшим послушний;
У інших скажуть просто, ясно так:
Безхарактерний, – в нас лиш: простодушний.
Не стало стиду в нас! Ми в супокою
Упідлимось, ще й горді підлотою [13, 39].

(Це ті риси безхребетного українця, які дали підставу сказати П.Кулішеві “Народе без пуття, без честі, без поваги”, а Франкові – “Я не кохам Русі”).

Полемічна гострота й відвертість “Великих роковин” І.Франка співзвучні Шевченковому посланню “І мертвим, і живим...”, “Псальтирній псалмі” та “До рідного народу, подаючи йому український переклад Шекспірових творів” П.Куліша, прологу до поеми “Мойсей” І.Франка, поетичному твору Лесі Українки “Товарищі на спомин” (1896). Варто зіставити такий фрагмент твору Лесі Українки:

Ми паралітики з блискучими очима,
Великі духом, силою малі,

Орлині крила чуєм за плечима,
Самі ж кайданами прикуті до землі.

Ми навіть власної не маєм хати,
Усе одкрите в нас тюремним ключарам:
Не нам, обідраним невільника, казати
Речення гордєє: “Мій дом – мій храм!”

Народ наш, мов дитя сліпєє зроду,
Ніколи світа-сонця не видав,
За ворогів іде в вогонь і в воду,
Катам своїх поводитирів оддав [11, 131].

Згадаємо початок прологу до поеми “Мойсей”:
Народе мій, замучений, розбитий,
Мов паралітик той на роздоріжжю,
Людським презирством, ніби струпом, вкритий! [12, 5, 212].

Сатирично-викривальні тенденції “Великих роковин” І.Франка, поетичних творів Лесі Українки “Пророчий сон патріота”, “Slavus – sclavus” суголосні роздумам Т. Шевченка періоду “трьох літ” (“І мертвим, і живим...”, “Кавказ”, “Єретик”, “Великий льох” та ін.).

Зневірений козак І.Франка, згадавши трагічні поразки в історії України, в молитовному звертанні до Бога просить знищити навіть пам’ять про національний сором українців:

О, Боже! Чи ж кінець моєї думки?
Вкраїна вмерла – дай мені спочить!
Дай ті катовані віддавна руки
Хоч у могилі без кайдан зложить!

Змажи нас з пам’яті людей, щоб внуки
Не знали, як ми мушили скінчить.

Ти сам, святий, забудь про нас в сій хвилі,
З землею наші порівняй могили! [13, 41].

(Як відзначав С.Петлюра, поезія І. Франка «цінна ще й тому, що в ній надзвичайно правдив і глибоко відбивається психологія діяльного українця, що зрозумів те лихе становище, в якому опинився рідний народ, що щільно підійшов до хиб свого національного характеру, до червоточин національної волі» [8, 90]).

Асоціативно тут проступають Шевченкові роздуми в “Епілозі” поеми “Гайдамаки”:

Погуляли гайдамаки,
Добре погуляли:
Трохи не рік шляхетською
Кров'ю напували
Україну, та й замовкли –
Ножі пощербили.
Нема Гонти, нема йому
Хреста, ні могили.
Буйні вітри розмахали
Попіл гайдамаки,
І нікому помолитись,
Нікому заплакати [14, 1, 110].

Зрештою, образ могили знайшов історіософічне осмислення в поезії багатьох українських романтиків, згадаємо А.Метлинського (Амвросія Могилу), М.Костомарова, Т.Шевченка та ін. Історіософічність “Розритої могили” Т.Шевченка (як писав П.Куліш, “Шевченко перше всіх запитав наші німі могили, що вони таке, і одному тільки йому дали вони ясну, як боже слово відповідь” [6, 2, 259]), яка поширювалася в рукописних списках серед кирило-мефодіївців, суголосна “Книгам буття українського народу” М.Костомарова: “100. Лежить в могилі Україна, але не вмерла” [5, 29]; “108. Бо голос України

не зати́х. І встане Украї́на з своєї моги́ли, і знову озоветься до всіх братів своїх слов'ян, і почують крик її, і встане Слов'янщина..." [5, 30].

Ідея державотворення стала філософією чину І.Франка. Життєтворчість письменника-мислителя, свідомого громадянина є постійним пошуком відповідей на причини недержавності нації. Апогеєм таких пошуків є пролог до поеми "Мойсей" (1905). "І звідси, з прологу до поеми, – писав Святослав Гординський, – його голос сягає вершин, незнаних від часів Шевченка. Він показує візію замученого народу, паралітика на роздоріжжі, що проте призначений повстати силою свого Духа і стати господарем української землі від Карпат по Кавказ і зайняти належне місце в колі вільних народів" [3, 136]. М.Возняк у цитованій праці наголошує: "Незвичайно могутий вступ (пролог) до поеми, де між іншим ось з якими віщими словами звертається до України:

Та прийде час, і ти огнистим видом
Засьєєш у народів вольних колі,
Труснеш Кавказ, впережешся Бескидом,
Покотиш Чорним морем гомін волі
І глянеш як хазяїн домовитий
По своїй хаті і по своїм полі.

(До речі, київський цензор, відомий реакціонер С.Щоголев заборонив книжку М.Возняка "Життя і значення Івана Франка" (Львів, 1913) саме тому, що в ній цитуються рядки з прологу до поеми "Мойсей". "Цензор вважав, що можна дати дозвіл на ввезення частини тиражу цього видання (поєми І.Франка "Мойсей".– О.Я.) лише в тому разі, коли буде вилучено пролог" [12, 5, 370]).

А станеться се тоді, коли кождий Українець буде готовий згинутися або в гору піднести свободи стяг, воли всі Українці виповнять високо-патріотичні ради, вложені Франком в уста козака-невмираки в "Великих роковинах". Ось які умови здійснення наших мрій мусять стояти передочима кожного члена українського народу:

Тільки ти придатний будь
На святе, велике діло!

Загартуй думки і груди!
До високого літання
Ненастанно пробуй крил,
А Богдан прийде як сума
Ваших змагань, ваших сил.
До великого моменту
Будь готовим кождий з вас, –
Кождий може стать Богданом,
Як настане слухний час.
Мовиш: нині інші війни.
Ну, то іншу зброю куй,
Ум оstri, насталою волю,
Лиш воюй, а не тоскуй!
Лиш бори ся, не мири ся,
Радше впадь, а сил не трать,
Гордо стій і не кори ся,
Хоч пропадь, але не зрадь!
Кождий думай, що на тобі
Міліонів стан стоїть,
Що за долю міліонів
Мусиш дати ти одвіт.
Кождий думай: тут, в тім місці,
Де стою я у огни,
Важить ся тепер вся доля
Величезної війни.
Як подам ся, не достою,
Захитаю ся мов тінь, –
Пропаде кровава праця
Многих, многих поколінь.
У таких думках держи ся

І дітей своїх ховай!
Коб лиш чистая пшениця, –
І дітей своїх ховай!
Коб лиш чистая пшениця, –
Буде паска й коровай.
Чи побіди довго ждати?
Ждати – довго! То й не жди-ж!
Нині вчи ся побіждати,
Завтра певно побідиш.
Таж не даром цвіт розцвив ся!
Чейже буде з цвіту плід.
Таж не даром пробудив ся
Український жвавий рід.
Таж не даром іскри грають
У очах тих молодих!
Чей нові мечі засяють
У правицях у твердих.
Довго нас недоля жерла.
Доси нас наруга жре:
Та ми крикнім: Ще не вмерла,
Ще не вмерла і не вмере!” [2, 33–35].

Франкові заклики – це розвиток Шевченкових молитовних звертань (“Робочим головам, рукам На сій окраденій землі Свою ти силу ниспошли” [14, 2, 273]; “Роботящим умам, Роботящим рукам Перелогі орать, Думать, сіять, не ждять І посіяне жать Роботящим рукам” [14, 2, 277]), це продовження елегійно-медитативного й водночас пафосного “Заспіву” (1862) П.Куліша (“Ой ударю ж зразу У струни живії: Прокиньтесь, вставайте, Старії й малії! Віщуваннім новим Серце моє б’ється, – Через край із серця Рідне слово ллється...” [6, 1, 32]), це продовження закличних форм “Досвітніх огнів” (1892) Лесі Українки:

Вставай, хто живий, в кого думка повсталала!

Година для праці настала!
Не бійся досвітньої мли, –
Досвітній вогонь запали,
Коли ще зоря не заграла [11, 69].

Оптимістичні слова козака

Боже, наше рідне слово!
Наша пісня ще живе!
І про нас ще пам'ятає
Покоління те нове!
Ще співає про козацтво,
Про його кривавий бій!
Ах, значить, ще не в могилі
Той народ коханий мій! [13, 42],

а також фінальні “Ще не вмерла, Ще не вмерла і не вмере!” реконструюють Шевченкове послання “До Основ'яненка” та “Гімн” П.Чубинського.

Вертикальний контекст ідеї державотворення, яка постає у своєрідному таємничо-містифікованому зверненні до образу України, уможливорює об'єднати, окрім згаданих “Великого льоху” Т.Шевченка, “Великих роковин” І.Франка, “Милость Божія” невідомого автора (елементи видіння, містичність), містерію “Іконостас України” Віри Вовк, поезії Є.Маланюка (“Уривок з поеми”, “Вітри історії”, “Молитва”, “Campus martius”) та ін.

Вагомість ідеї національного відродження і поступу у творчості І.Франка беззаперечна. „Після Шевченка долю поета-проводиря національного ідеалу українського народу перейняв Іван Франко і це високе покликання гідно і з честю виконав, – писав С.Петлюра.– ...Франко виявив історичну чуйність в розумінні національного ідеалу, ввів у нього нові моменти й риси, що обумовлені сучасним йому станом у розвитку українського народу, і тим самим сприяв дальшій кристалізації його.

Якщо у Шевченка була глибока віра в незужитковані сили рідного народу, в те, що історія його, хоч наче й перервана, все ж іще не закінчена і

скаже своє слово; якщо Шевченко був сильний, як поетичний висловник рідного народу, саме цією захоплюючою вірою, то у Франковій поезії ми бачимо перехід від віри в певність, у переконаність у тому, в що вірило попереднє покоління» [8, 102].

У світлі поетики відкритого тексту У.Еко, відповідно до якої твір розглядається як педагогічне послання [1, 417], звучить висновок С.Петлюри: «Франко – поет національного сорому, та не того, що спалахне востаннє й згасне в чаді дальшого занепаду, а того, що революціонує свідомість, змушує глибоко зглянути у власну душу і розгоряється в полум'я відродження» [8, 108].

Отже, «чужий текст» («текст у тексті» (Ю.Лотман)) у «Великих роковинах» І.Франка не тільки забезпечує пародійний, іронічний, театралізований характер, а й актуалізує проблематику твору.

1. Антологія світової літературно-критичної думки ХХ ст. / За ред. М.Зубрицької.– Львів: Літопис, 1996.– 634 с.
2. Возняк М. Життє і значіннє Івана Франка.– У Львові: З друкарні Наукового Товариства імени Шевченка, 1913.– 40 с.
3. Гординський С. Мойсей – сумління свого народу // Гординський С. На переломі епох. Літературознавчі статті, огляди, есеї, рецензії, спогади.– Львів: Світ, 2004.– С. 134–136.
4. Колесса О. Столітє обновленої українсько-руської літератури. (1798–1898).– Львів: З друкарні Наукового Товариства імени Шевченка під зарядом К.Беднарського, 1898.– 27 с.
5. Костомаров М. І. Закон Божий (Книга буття українського народу). – К.: Либідь, 1991.– 40 с.
6. Куліш П. Твори: В 2 т. – Т. 2. – К.: Дніпро, 1989.
7. Пачовський М. Сотні роковини народного письменства Руси-України. Памяти Івана Котляревского.– У Львові: З друкарні Науков. Товариства імени Шевченка під зарядом К.Беднарського, 1898.– 65 с.

8. Петлюра С. І. Франко – поет національної честі // Петлюра С. Статті / Упоряд. Та авт. передм. О.Климчук.– К.: Дніпро, 1993.– С. 89–108.
9. Сверстюк Є. Іван Котляревський сміється // Сверстюк Є. На святі надій: Вибране.– К.: Наша віра, 1999.– С. 253–282.
10. Современное зарубежное литературоведение (страны Западной Европы и США): концепции, школы, термины. Энциклопедический справочник.– М.: Интрада–ИНИОН, 1996.– С. 251–221.
11. Українка Леся. Т. 1. Поезії // Українка Леся. Зібр. творів: У 12 т.– К.: Наук. думка, 1975.– 447 с.
12. Франко І. Зібр. творів: У 50 т.– К.: Наук. думка, 1981.
13. Франко І. Мозаїка: Із творів, що не ввійшли до Зібр. тв. у 50 т.; Упоряд. З.Т.Франко, М.Г.Василенко.– Львів: Каменяр, 2001.– 434 с.
14. Шевченко Т.Г. Повне зібр. творів: У 12 т.– Т. 1–3.– К.: Наук. думка, 1989–1991.

Рецензія

на “Робочу навчальну програму курсу “Історія української літератури першої половини ХІХ ст.” для студентів спеціальностей “Видавнича справа та редагування”, “Журналістика”, укладену кандидатом філологічних наук, доцентом кафедри української літератури Яблонською О.В.

Рецензований рукопис навчально-методичного видання покликаний сприяти оптимізації вивчення навчальної дисципліни. Треба відзначити добре продуману структуру програми. Пояснювальна записка містить сформульовану мету та завдання курсу, вимоги до знань та умінь студентів. У програмі відтворена структура курсу, тематичний план змістових модулів, плани практичних занять, завдання для самостійної роботи, запитання для самоконтролю до кожного змістового модуля, а також індивідуальні завдання. Методичні рекомендації, розроблені викладачем до різних типів завдань, а також список літератури сприятимуть оптимізації роботи студентів.

Варто зауважити, що в питаннях занять, завданнях для самостійної роботи доц. Яблонська О.В. пропонує питання, які передбачають висвітлення ідейно-тематичних і жанрово-стильових особливостей твору, знання історико-культурного контексту, елементів історії літературної критики.

Рецензований рукопис є результатом значної роботи автора. Навчально-методичне видання “Робоча навчальна програма курсу “Історія української літератури першої половини ХІХ ст.” для студентів спеціальностей “Видавнича справа та редагування”, “Журналістика”” відповідає вимогам, які ставляться до такого типу робіт, і рекомендується до друку.

Рецензент

Т.П.Левчук,
к.філол.н., доцент кафедри теорії
літератури, зарубіжної літератури та
журналістики